

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1519201115
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1519201115.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: Q. E., U.. X. X. XXXX, R. K. N. XXX, G., zast. advokátom JUDr. Lászlóm Lengyelom, Športová 978/45, Dunajská Streda, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Pajštúnska 5, Bratislava, zast. AK TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, o zaplatenie 4 800,- eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 9. decembra 2019 č. k. 10Csp/8/2019- 416, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené (výrok I.), p o t v r d z u j e.

Žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4 800,- eur s 5,00 % úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 3. 5. 019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Slovenská sporiteľňa, a. s., uzavrela dňa 28. 4. 2005 s dlžníkom G. K. Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX. Na základe predmetnej zmluvy Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla menovanému úver vo výške 300.000 Sk (9.958,17 eur). Dňa 28. 4. 2005 Slovenská sporiteľňa, a.s. uzavrela so žalobkyňou ako ručiteľkou Dohodu o ručení, v ktorej bol rozsah ručenia špecifikovaný v bode II. Dohody v písm. a/ ako pohľadávka, ktorá vznikla z Úverovej zmluvy v znení jej neskorších zmien a na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver a ktorú tvorí istina vo výške 300.000 Sk, úroky, úroky z omeškania a všetky poplatky a náklady spojené s Úverovou zmluvou, b/ pohľadávka a jej príslušenstvo, ktorá vznikne v dôsledku alebo v súvislosti s odstúpením alebo vypovedaním Úverovej zmluvy, c/ pohľadávka na uhradenie nákladov podľa Úverovej zmluvy, tejto dohody a všetkých ostatných zmlúv uzavretých medzi Veriteľom a dlžníkom. Dlžník záväzky vyplývajúce z predmetnej úverovej zmluvy riadne a včas neplnil. Slovenská sporiteľňa, a.s., postúpila predmetnú pohľadávku Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18. 12. 2008 na žalovaného. Slovenská sporiteľňa, a.s. listom zo dňa 2. 1. 2009 oznámila žalobkyni, že došlo k postúpeniu pohľadávky z uvedenej úverovej zmluvy na žalovaného vo výške 16.655,05 eur s príslušenstvom. Slovenská sporiteľňa, a.s. svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nevyužila. Mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil až žalovaný po postúpení pohľadávky, podaním zo dňa 22. 1. 2009, keď k mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 22. 1. 2009 s tým, že k tomuto dátumu eviduje pohľadávku v istine 14.378,46 eur a úrok z omeškania v sume 2 345,53 eur. Žalobkyňa v rámci exekúcie ako ručiteľka zaplatila za dlžníka sumu spolu 4.800 eur a to v splátkach po 200 eur mesačne v období od 11. 3. 2017 do 11. 3. 2019.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je v prevažnej časti dôvodná. Keďže žalovaný v konaní namieta premlčanie predmetného nároku, súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal posúdením dôvodnosti námietky premlčania a dospel k záveru, že predmetný nárok nie je premlčaný. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Zákon pre začiatok plynutia premlčacej lehoty predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení, kto ho získal, nie teda čas, kedy sa dozvedieť mala alebo mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Relevanciu teda má to, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že plniť nemala a nie, že plnila. Z rozhodcovského spisu sp.zn.II/2011-7374 súd zistil, že žalobkyňa udelila svojmu právnenému zástupcovi plnomocenstvo na nazretie do tohto spisu dňa 12. 1. 2019. Následne dňa 6. 3. 2019 toho istého právneho zástupcu splnomocnila na zastupovanie v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a súd má za to, že od tejto doby žalobkyňa sa relevantne dozvedela o tom, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil a v čom bezdôvodné obohatenie spočíva, dôsledkom čoho bola dňa 11. 3. 2019 podaná žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia. Plnenia dlžníka mali byť poskytované v splátkach, pričom žalobkyňa na základe Dohody o postupnom splácaní vymáhanej pohľadávky z nesplácaného úveru dlžníkom za neho splácala mesačne sumy 200,- eur od 30. 10. 2012, (splátky boli splatné vždy do 20-teho dňa v mesiaci) a do podania žaloby 11. 3. 2019 zaplatila v prospech žalovaného sumu 15.000,- eur. Žalobkyňa si však žalobou uplatňuje vrátenie splátok splatných iba od 11. 3. 2017 do 11. 3. 2019, preto začala plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba prvej splátky dňom 20. 3. 2017. Žalobkyňa podala žalobu na súd 11. 3. 2019, teda súd pohľadávku uplatňovanú žalobou neposúdil ako premlčanú. K otázke premlčania uplatneného nároku súd tiež udáva, že v danom prípade nemožno považovať nárok za premlčaný, keďže k plneniu vo forme splátok na základe Dohody uzatvorenej s exekútorom došlo na základe paaktu a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, ktorého právomoc na vydanie takéhoto rozhodnutia bola založená rozhodcovskom doložkou, ktorá je neplatná, ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, na čo súd prihliada z úradnej povinnosti, navyše nároky z absolútne neplatného právneho úkonu sa nepremlčujú, teda nárok žalobkyne premlčaný nie je.“

4. Pokiaľ ide o vec samu súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Ako je zrejmé zo žaloby, predmetom konania sú splátky na úver, ktoré zaplatila žalobkyňa ako ručiteľka za dlžníka žalovanému a ktoré boli ňou splácané v mesačných 200,- eur splátkach v exekučnom konaní za obdobie od 11. 3. 2017 do 11. 3. 2019, čiže o dobrovoľnosti o ich úhrade nemožno hovoriť. Žalovaný v konaní predložil súdu dôkaz - oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré bolo adresované žalobkyňi. Súd však nemohol považovať oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti za právne významné z dôvodu, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo až po postúpení pohľadávky a to žalovaným a nie bankou. Žalovaný k tomu nebol oprávnený, pričom rozhodcovský súd na túto skutočnosť neprihliadol. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade nevyužila a žalovanému postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezankol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol dlžník v omeškani. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalovanému, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Zb. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 18. 12. 2008 je preto neplatným právny úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom o bankách). V danej veci došlo k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. V zmysle vyššie uvedeného súd nemal za preukázané splnenie podmienok vyžadovaných ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto dospel k presvedčeniu, že postúpenie pohľadávky banky na žalovaného nebolo urobené v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Z uvedeného teda vyplýva absolútna neplatnosť postúpenia, pričom žalovaný ako postupca v rozhodcovskom konaní, v ktorom si takúto postúpenú pohľadávku uplatňoval, bol povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitimácie,

a totiž tej skutočnosti, že je nositeľom práv, ktoré v konaní uplatňuje. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu v rozhodcovskom konaní. Žalovaný spornú pohľadávku od pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18. 12. 2008 platne nenadobudol. Znenie bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorých je Slovenská sporiteľňa, a.s., oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky, takéto ustanovenie je pre obchádzanie zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Uvedené ustanovenie bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok považuje súd za absolútne neplatné podľa § 39 v spojení s § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka aj z dôvodu rozporu s ustanovením § 53 ods. 4 písm. b/ Občianskeho zákonníka o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal exekučným titulom sp. zn. II/2011 bol vydaný s poukazom na vyššie uvedené v rozpore so zákonom a v spotrebiteľskej veci má za následok materiálnu nevykonateľnosť a nezáväznosť rozhodcovského rozsudku. Uznesením Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 5Er 619/2012 zo dňa 11. 9. 2019 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená. Exekučný súd skúmal v priebehu konania na základe návrhu žalobkyne ako povinnej o zastavenie exekúcie, či sa vykonanie exekúcie uskutočňuje na podklade vykonateľného exekučného titulu. Dospel k záveru, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v bode 18. Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti SLSP a.s. je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je pre rozpor s § 53 ods. 5 Obč. zák. neplatná. V odôvodnení svojho rozhodnutia exekučný súd poukázal tiež na to, že rozhodcovský súd neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve č. 0411567706 zo dňa 28. 4. 2005. Žalobkyňa žalovanému poskytla plnenie v exekučnom konaní, ktoré sa voči nej viedlo na základe exekučného titulu nulitého rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie v Bratislave zo dňa 28. 2. 2018 sp. zn. II/2011. Žalobkyňa plnila na základe tohto rozsudku formou Dohody o postupnom splatení vymáhanej pohľadávky uzavretej so súdnym exekútorom a splácala dlh za dlžníka v mesačných 200,- eur splátkach v prospech žalovaného ako postupcu pohľadávky z predmetného úveru. Celkom tak zaplatila sumu ku dňu podania žaloby vo výške 15.000,- eur. Nakoľko však ku dňu postúpenia pohľadávky bol splatný dlh len sčasti a to v sume 5.540,92 eur, žalobkyňa poskytla zvyšnú sumu 9.459,08 eur bez právneho dôvodu a to na základe neplatného právneho úkonu, ktorým bola zmluva o postúpení pohľadávok. Neexistoval teda hmotnoprávny základ pre plnenie nad sumu 5.540,92 Eur. Súd uzatvára, že Rozhodcovský rozsudok nie je exekučným titulom, nakoľko bol vydaný v rozpore so zákonom, čo konštatuje aj vo svojom rozhodnutí zo dňa 11. 9. 2019 aj Okresný súd v Žiari nad Hronom č. k. 5Er 619/2012, ktorý vyhlásil exekúciu vedenú za neprípustnú a túto zastavil podľa § 57 ods.1 písm. g/ Exekučného poriadku. Exekučný súd vo svojom rozhodnutí konštatuje, že rozhodcovský súd neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v predmetnej Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Je nepochybné, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, preto právomoc rozhodcovského súdu na vydanie rozhodcovského rozsudku absentovala a takýto paakt preto nemôže byť spôsobilý, aby bol neodstrániteľný nedostatkom podmienky konania ani dôvodom na zastavenie konania. Rozhodcovský rozsudok založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke v spotrebiteľskej zmluve je nulitný, ničotný akt, potom aj plnenie na jeho základe nemôže požívať legitimitu rozsudku všeobecného súdu.“ Vychádzajúc z týchto záverov súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uzavrel: „Súd mal za to, že v danom prípade žalobkyňa preukázala, že na strane žalovaného došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa má nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia od žalovaného, ktoré vzniklo prijatím plnenia žalovaným z neplatného postúpenia pohľadávky, teda titulom neplatného právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky a preto súd jej žalobe vyhovel. Súd sa nestotožnil s obrannou argumentáciou žalovaného, že žalobkyňa plnila na základe reálneho hmotnoprávneho základu vyplývajúceho z úverovej zmluvy a to z dôvodu, že žalovaný sa na základe neplatného postúpenia pohľadávky nestal jej vlastníkom a teda prijal plnenie bez právneho dôvodu. Túto argumentáciu by mohol využiť veriteľ pohľadávky SLSP a.s. a žalovaný v prípade, ak by postúpenie pohľadávky bolo platné.“ S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 4.800 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. O povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňu úroky z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z., keď vychádzal z toho, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením, dlžnej sumy až dňom, keď mu bola doručená žaloba, teda dňom 3. 5. 2019. Keďže žalobkyňa požadovala úroky z omeškania od 11. 3. 2019, súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti úrokov z omeškania za obdobie od 11. 3. 2019 do 2. 5. 2019. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie

rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný a napadol ním výrok, ktorým bolo žalobe vyhovené (výrok I.). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobu zamietne alebo aby ho zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej záväzok dlžníka, ktorý splnil dlh postupníkovi, týmto splnením postupníkovi zaniká aj v takom prípade, keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatnou alebo keď zmluva o postúpení vôbec neexistuje. Z toho podľa žalovaného vyplýva, že splnením dlhu žalobkyňou žalovanému ako postupníkovi jej zanikol záväzok, ktorý jej vyplýval zo zmluvy o spotrebnom úvere voči banke. Je však potrebné rozlíšiť, či suma, ktorú žalobkyňa uhradila žalovanému, predstavuje skutočný dlh, alebo ide sčasti, prípadne úplne, o sumu, ktorú nebola povinná zaplatiť. Je teda zrejmé, že otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok je irelevantná vo vzťahu k účinkom splnenia pohľadávky dlžníkom postupníkovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámil dlžníkovi postupca, prípadne dlžníkovi takého postúpenie preukázal postupník a dlžník záväzok splnil postupníkovi, záväzok dlžníka týmto splnením postupníkovi zaniká aj v takom prípade, keď zmluva o postúpení pohľadávky je neplatnou alebo keď zmluva o postúpení vôbec neexistuje. Ďalej žalovaný v odvolaní namietol, že žalobkyňa mohla svoje námietky uplatniť aj počas rozhodcovského konania, prípadne následne podaním žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žalobkyňa však nepodala námietky proti exekúcii a tak nevyužila zákonný spôsob, aby zabránila vykonaniu exekúcie a vymoženiu nároku žalovaného. Žalobkyňa nevyužila žiaden zo zákonných prostriedkov, ktorými mohla vykonaniu exekúcie zabrániť. Bolo by podľa žalovaného za tohto stavu v rozpore s dobrými mravmi, aby súd v konaní suploval ľahostajnosť žalobkyne účinne sa brániť voči vymoženiu pohľadávky spôsobom, ktorý mu právny poriadok umožnil. Ďalej žalovaný v odvolaní uviedol: „Priятým plnením bol uspokojovaný žalobcov dlh vzniknutý titulom ručenia za pohľadávku zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXX uzavretej medzi postupcom pohľadávky a dlžníkom: G. K. zo dňa 28. 4. 2005, na základe ktorej boli dlžníkovi poskytnuté finančné prostriedky v sume 300.000,- Sk, ktoré sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Postupca a žalobca uzavreli dňa 28. 4. 2005 Dohodu o ručení, v zmysle ktorej ručiteľ vyhlásil, že uspokojí pohľadávky veriteľa vzniknuté titulom zmluvy o úvere v prípade, ak veriteľovi riadne a včas pohľadávku neuhradí dlžník. Zároveň žalobca ako ručiteľ vyhlásil, že má vedomosť, že dlžník uzavrel s postupcom zmluvu o úvere o poskytnutí úveru v sume 300.000,- Sk. Takto prijaté plnenie preto podľa názoru žalovaného rozhodne nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie.“ V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9. 4. 2014 sp. zn. 7 Cdo 85/2013.

6. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovené (výrok I.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. V prejednávanej veci bolo preukázané, že Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie rozhodcovským rozsudkom 28. 2. 2012 č. II/2011-7374 uložil dlžníkovi G. K. a žalobkyni ako ručiteľke povinnosť zaplatiť žalobcovi 16.655,05 eur s prísl. Ako na to však správne poukázal súd prvej inštancie, tento rozsudok je nulitný, pretože právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie predmetnej veci bola založená na základe rozhodcovskej doložky, ktorá predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vzhľadom na to OS v Žiari nad Hronom uznesením z 11. 9. 2019 č. k. 5Er 619/2012 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. To súčasne znamená, že proti žalobkyni žalovaný nedisponuje žiadnym exekučným titulom, na základe ktorého by od nej mohol exekučne vymáhať dlžnú sumu. Je právne bezvýznamná argumentácia žalovaného, že žalobkyňa mohla svoje námietky uplatniť počas rozhodcovského konania, prípadne podať žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku a podať námietky proti exekúcii a že pokiaľ tak neurobila, nevyužila zákonné spôsoby na zabránenie vykonania exekúcie. Táto argumentácia žalovaného nemôže nič zmeniť na neprípustnosti predmetnej exekúcie, v dôsledku ktorej bola táto zastavená. Nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je viazaný na vykonanie vyššie uvedených úkonov zo strany žalobkyne v rámci exekučného konania.

8. Súd prvej inštancie zaujal v napadnutom rozsudku stanovisko, že postúpenie predmetnej pohľadávky bolo v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo spôsobuje jeho neplatnosť. Keďže totiž banka nevyhlásila mimoriadnu splatnosť predmetného úveru, nebola oprávnená postúpiť pohľadávku v celosti inému subjektu - žalovanému. Odvolací súd sa s touto argumentáciou súdu prvej inštancie stotožňuje, pretože je v súlade s konštantnou judikatúrou. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku č. k. 6Co/122/2018 v tejto súvislosti uviedol: „Odvolací súd v rozhodnutiach sp. zn. 6Co/203/2015 a 6Co/58/2016 vyjadril názor, že banka nie je oprávnená postúpiť inej osobe celú pohľadávku vrátane jej nesplatennej časti, ale je oprávnená v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 438/2001 Z.z. postúpiť inej osobe iba splatnú časť svojej pohľadávky. Banka teda nemôže postúpiť inému subjektu iba samotnú pohľadávku z úveru bez ohľadu

na splatnosť úveru, ale môže postúpiť inému subjektu iba nesplácaný dlh, t. j. tú časť úveru, ktorú pred postúpením zosplatnila, resp. ktorá sa stala splatnou a ktorú dlžník nesplatil. Z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. (zákon o bankách) totiž vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“

9. Žalovaný však v odvolaní nenapadol nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie týkajúcich sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok z 18. 12. 2008 z dôvodu jej rozporu s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný v odvolaní argumentoval tým, že ak postúpenie pohľadávky oznámil dlžníkovi postupca a dlžník - žalobkyňa záväzok splnila postupníkovi, záväzok dlžníka zaniká aj v takom prípade, ak je zmluva o postúpení pohľadávky neplatným právny úkonom. V prejednávanej veci bolo preukázané, že Slovenská poisťovňa, a. s. predmetnú pohľadávku zmluvou z 18. 12. 2008 postúpila žalovanému. Do dňa postúpenia predmetnej pohľadávky Slovenská poisťovňa, a. s. predmetný úver nezosplatnila, t. j. nevyhlásila jeho splatnosť. Mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil až žalovaný ako postupník a to dňa 3. 12. 2010 (č. l. 396). Slovenská sporiteľňa, a. s. tým, že predmetnú pohľadávku postúpila žalovanému bez toho, aby vyhlásila mimoriadnu splatnosť predmetného úveru, postúpila žalovanému nesplatnú pohľadávku, resp. pohľadávku, ktorá nezodpovedá nesplácanému dlhu. Slovenská sporiteľňa, a. s. teda postúpila žalovanému pohľadávku nezodpovedajúcu nesplácanému dlhu, resp. postúpila mu iba samotnú pohľadávku bez ohľadu na splatnosť predmetného úveru (viď predchádzajúci odsek). Žalovaný ako postupník nemôže vyvolať mimoriadnu splatnosť predmetného úveru, pretože týmto spôsobom s ním ako nebankový subjekt nie je oprávnený disponovať (viď ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. Žalovaný teda proti žalobkyni nedisponuje splatnou pohľadávkou a žalobkyňa preto voči žalovanému nemá splatný dlh, ktorý by mu bola povinná plniť. Preto podľa názoru odvolacieho súdu nemôže obstať vyššie uvedená argumentácia žalovaného, že plnením žalobkyne jej zanikol záväzok vyplývajúci z predmetnej úverovej zmluvy bez ohľadu na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalobkyňa žiadny splatný dlh voči žalovanému nemá. Žalobkyňa teda žalovanému plnila neexistujúcu dlh. Tým sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 4.800 eur s tým, že tu ide o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia spočívajúcu v plnení bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Obč. zák.). Toto bezdôvodné obohatenie je žalovaný povinný žalobkyni vydať v zmysle § 456 prvá veta Obč. zák.).

10. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny v napadnutom výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 4.800 eur s prísl. (výrok I.). Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

11. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.), nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).